

เรื่องคุยของลูกตอนที่10(เมื่อเอมียูบ.1 แม่จึงเข้าใจคำว่าเพื่อน)

โพสต์เมื่อ พ.ศ. 09, โพสต์โดย [amijung](#) หมวดหมู่ [บันทึกลูกรัก](#)

```
(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })(  
adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true  
});
```

ดิฉันยังจำวันแรกของการเปิดเทอมตอนทีเอบีจิงเข้าเรียนป.1ได้อยู่เลย วันนั้นเราไปส่งเอบีที่โรงเรียนแต่เข้า

ไม่ใช่ใช้ธรรมดาแต่เป็นเข้ามาจากเพราะว่าหลังจากที่คุณพ่อส่งเสร็จแล้วก็ต้องขับรถไปทำงานต่อ. เราเตรียมตัวตื่นตั้งแต่ตี5 กว่าจะออกจากบ้านประมาณ 5.30น. ไปถึงโรงเรียนตั้งแต่6.30น. ถ้าใครรู้ก็คงจะบอกว่าตื่นมาทำไมตั้งแต่เช้าตรู่ เอมิกับดิฉันคงจะเป็นคนแรกของโรงเรียนเลยล่ะค่ะ. ที่จริงเพราะเราใช้เวลาไม่ถูกเลย บ้านอยู่สมุทรปราการ ไปส่งลูกที่ชลบุรีแล้วตัวคุณพ่อก็ต้องไปทำงานที่ฉะเชิงเทราต่อซึ่งจะต้องเข้าโรงงานก่อน7.30น. ทุกวัน การที่มาโรงเรียนเร็วทำให้เอมิมียุเวลานันทานข้าวเช้าที่เตรียมมา มีเวลาให้ลูกได้เล่นที่สนามเด็กเล่นซึ่งกว้างมากและก็มีเครื่องเล่นให้ได้ออกกำลังกาย ก่อนที่จะเตรียมไปที่ห้องเรียนเพื่อจะได้เจอกับเพื่อนๆที่ห้อง

ดิฉันบอกตามตรงว่าค่อนข้างจะใส่ใจกับการที่ลูกจะมีเพื่อนสนิทหรือเข้ากลุ่มกับเพื่อนแบบใดเพราะดิฉันรู้ว่า คำว่า

เพื่อนสำหรับเด็กนั้นมีอิทธิพลมากทั้งการเรียนรู้ความเข้าใจและแนวทางการประพฤติตัว เพราะเด็ก ไม่ว่าคนใดก็คงอยากได้รับการยอมรับในกลุ่มหรือในชั้น.

ดิฉันมีความเชื่อมั่นและเชื่อใจลูกว่าลูกมีความสามารถในการดูแลตนเองได้ดีมาก แต่ที่กังวลคือ ลูกเป็นเด็กคล่อง เร็ว เก่งไม่เรียบร้อย ขี้เล่นติดตลก พูดจาตรง ค่อนข้างพูดเร็วบางทีไม่คิดให้ถ่วง. เคยยกคำพูดจากาไม่เข้าหูเพื่อน เพื่อนจะเข้าใจผิดได้ ดิฉันจึงย้ำเรื่องการออกความคิดเห็นการพูดจาต้องระมัดระวังมากๆ โชคดีที่ลูกเป็นคนปรับตัวเก่ง เข้ากับคนอื่นง่ายร่าเริงแจ่มใสและมีความคิดเห็นมีความกล้าแสดงออก. จິมีเพื่อนมากมาย บางครั้งก็มีพี่โต ๆ ขึ้นอื่นมาทัก

ดิฉันเลยถามว่ารู้จักได้อย่างไร ลูกบอกว่า พี่เค่าเห็นหนูพุดแกงเลยเข้ามาคุยด้วยเลยรู้จักกัน. โอโห้รู้จักข้ามชั้นเลยหรือนี่. เพื่อนของลูกมีหลายแบบมากๆ

มีทั้งที่ครอบครัวฐานะดีมากเป็นเจ้าของโรงงาน บริษัท มีธุรกิจระหว่างต่างประเทศ เป็นทหาร เป็นพยาบาลเป็นคุณหมอ สารพัดอาชีพที่ตำแหน่งหน้าที่การงานดีๆ บางครอบครัวก็เป็นระดับคุณแม่เป็นคุณหญิงหรือนามสกุล ประเทภ. ณ. (จังหวัด). แต่บางครอบครัวก็มีฐานะปานกลางอย่างดิฉันไม่ได้มีอะไรเลิศเลอเป็นพิเศษ บางครอบครัวก็เป็นพนักงานบริษัทธรรมดา แต่เราก็สามารถคบพูดคุยกันได้หมด แรกๆดิฉันเองก็คิดว่าผู้ปกครองที่เค้ามีฐานะดีๆ เค้าก็คงจะมีความรู้สึกแบ่งแยก แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่ใช่อย่างนั้นเลย. ช่วงแรกดิฉันเองแทบจะไม่รู้จักผู้ปกครองด้วยกันเลย

เพราะทุกคนมารับลูกแล้วก็ต่างรีบกลับบ้านเนื่องจากแต่ละคนอยู่กันไกลๆทั้งนั้นและถ้าออกช้ากว่า 5 โมงเย็น รถตรงหน้า ร.จะติดมาก

เนื่องจากทุกบริษัทจะมีรถรับส่งพนักงานพากันขับผ่านมาทางออกของนิคมซึ่งต้องผ่านโรงเรียนด้วย.

ดิฉันได้มีโอกาสรักกับเพื่อนผู้ปกครองแบบจริงๆจังๆก็เมื่อผ่านไปได้ประมาณ 2 เดือนแล้วและช่วงที่โรงเรียนมีกิจกรรมศิษย์-ลูก ทำให้ได้รู้จักเพื่อนผู้ปกครองมากขึ้น

วันที่ไปพบกับเพื่อนผู้ปกครองด้วยกันพอได้คุยแล้วรู้ว่าเป็นคนแม่ของเอมิจัง ผู้ปกครองส่วนใหญ่รู้จักลูกเราหมดเลย เอ โห... รู้จักกันหมดเลย
 เลยมารู้ทีหลังว่าที่รู้จักเพราะเอมิไปโรงเรียนเป็นคนแรกของห้องป.1/3 ไม่ว่าผู้ปกครองของเพื่อนคนไหนมาส่งมาเพื่อน ๆ ของเอมิ เอมิก็นมีโอกาสดูความรู้จักพูดคุย
 หรือบางครั้งก็มีผบค.บางคนทั้งแหย่และหยอกเล่นเป็นที่สนุกสนานเพราะลูกเราวิ่งแจ่มใส ชอบคุย และในทุกๆเช้า ไม่ว่าจะมีวันไหนก็ตามเพื่อนไม่เคยมาก่อนเอมิจึงเลย.
 ขนาดมีการทำบอร์ดติดบนกระดานในห้องว่าใครเด่นด้านใด. เอมิก็นยังได้รับโหวตจากเพื่อนๆในห้องว่า.

มาโรงเรียนไม่สายและมาเข้าที่สตของห้องอีกด้วยเป็นอันดับหนึ่งเลย. ซึ่งคำถามที่เพื่อนผู้ปกครองทักตอนเจอคือ ลูกเคยเก่งจริงๆกล้าไม่กลัว

ทำไมมาเช่าจ้งบ้านอยู่ที่ไหนเนี่ย และอีกหลายคำถามตามมว่าอายุเท่าไร(เพราะเห็นตัวเล็กเปี้ยกเลยทำไมคล่องจัง). เรียนมาจากที่ไหน จบอนบาลไหน

(เพราะส่วนใหญ่ เค้จะจบอ. 3กันมาก่อนแล้ว แถมบางคนตัวโต อายุก็มากกว่าเกือบครบปีเลย ไม่น่าเชื่อว่าตัวแค่นี้จะเป็นหัวหน้าห้อง

แถมเห็นอุ้มกระเป๋าล้อลาก(กระเป๋านักเรียน) ขึ้นลงบันไดแบบว่องไวเลย จะทำอะไรก็ออกจะปรี๊ดปร๊าด ดิฉันเลยอยากจะบอกว่า

ส่วนหนึ่งขอยกความดีความชอบให้การเรียนการสอนจากร.ร.เจริญพงศ์ แบบอีพี ที่เอมิจได้ผ่านมา

ลักษณะการเรียนการสอนรวมกับการส่งเสริมสนับสนุนสิ่งที่ลูกชอบและอยากเรียนรู้ สร้างให้เค้าเป็นเด็กที่คล่องแคล่วกล้าคิด กล้าพูดกล้าแสดงออก.

ลูกเรียนกับคุณครูต่างประเทศทำให้กล้าคุยกับคนแปลกหน้าไม่กลัว. ชอบทำกิจกรรมทุกอย่างที่โรงเรียนจัด เช่น คัดเลือกเป็นตัวแทนไปแข่งกีฬา แสดงบนเวที

ยังถ้าได้ยืนข้างหน้า เห็นชัด ๆ จะชอบมาก ถ้ามีการแข่งขันใดๆในห้องก็เต็มที่ประเภทจริงจังส์ ๆ ตลอด. ดิฉันว่าเรามีทัศนคติที่ดีมาก ๆ กับคุณครูที่นั่น

ทำให้เคารพการเรียนรู้มากขึ้น และเป็นพื้นฐานที่เข้มแข็งที่ทำให้เค้าไม่กลัวกับปัญหาหรือการเผชิญหน้ากับสิ่งแปลกใหม่ตลอดเวลา.).

การที่ลูกมีช่วงชีวิตที่เปลี่ยนแปลงแตกต่างจากเพื่อนๆตอนอยู่ อนุบาล 2 ทำให้ดิฉันอดจะชื่นชมในความเติบโตทางสังคมของเค้ามากขึ้นไม่ได้เลยทีเดียว.

ถ้าจะว่าไปเคาต้องปรับตัวอย่างมากหลายเรื่องดิฉันมองว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะสำหรับเด็กตัวเล็ก อาย

5 ขวบครึ่งที่จะต้องมาทำตัวเหมือนเด็กโตที่เคาพร้อมสำหรับการอุป.1แล้ว.จากเดิมที่เรียนโรงเรียนไกลบ้านนอนตื่นสายๆได้(8.00น.

คอยตื่นก็ทัน)เพราะโรงเรียนอยู่ใกล้บ้านมากๆเลยก็ ต้องมาตื่นนอนตอน5.40น.อาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียน. แล้วกว่าจะได้กินข้าว กว่าจะกลับถึงบ้าน.

กินข้าวทำกรบ้าน. อำนนิทาน. เขานอน (เอมิจังต้องฟังนิทานทกวันไม่งั้นไม่นอนนอนจะอนมากเลยถ้าไม่ได้เล่าให้ฟัง).

คุณพ่อคุณแม่เชื่อไหมคะว่าตลอดช่วงหนึ่งสัปดาห์แรกที่ดิฉันไปส่งที่โรงเรียนแล้วก็รอรับกลับ โดยให้กินข้าวเย็น ทำการบ้าน. วิ่งเล่น เล่นที่สนามกับเพื่อนที่โรงเรียนระหว่างรอคุณพ่อขับรถมารับกลับตอน 18.30 น. เอมิลีตั้งแต่ได้ขึ้นรถจนกระทั่งถึงบ้านก็ไม่ตื่น ลูกหลับพร้อมชุดนักเรียนที่ใส่มาแล้วก็มาตื่นตอนเช้าอีกที ที่ 5 ครึ่ง พร้อมกับอาบน้ำแล้วก็เปลี่ยนชุดนักเรียนใหม่. (เป็นไปได้อะไร ใช้ไหมคะ) ที่เรียกว่าเรียนเล่นกันจนสุดสัปดาห์กลับบ้านเลย ดิฉันก็เพิ่งจะเห็นจากลูกนี่แหละ. แต่หลังจากเข้าสัปดาห์ที่ 2. ดิฉันเริ่มจะไปดูลูกบ้างเป็นบางวัน วันไหนถ้าไปดูลูก การบ้านก็จะเสร็จเรียบร้อยมาจากโรงเรียน แต่ถ้าวันไหนให้ลองรับผิดชอบทำการบ้านเอง ลูกบอกว่าทำไม่ได้เพราะอ่านโจทย์ไม่ค่อยเข้าใจ(ช่วงเพิ่งเปิดเทอม ความรู้ก็ยังไม่ค่อยดีอยู่แล้ว). ดิฉันจึงต้องคอยตามประกบสอนการบ้านลูกตลอดช่วงระยะเดือนกว่าๆ. จากนั้นดิฉันก็เริ่มบอกให้รู้จักทำการบ้านให้เสร็จก่อนที่จะไปเล่นหรือทำอย่างอื่นก่อนกลับบ้าน ทำให้มากที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ด้วยตัวเองไปก่อนถ้าไม่เข้าใจจริงๆให้เว้นไว้แล้วค่อยมาทำที่บ้าน (ช่วงนี้ดิฉันได้รับความเอื้อเฟื้อจากเพื่อนผบค.ที่รู้จักฝากกลับมาแล้วดิฉันไปรับต่ออีกทีกลางทาง). ไม่น่าเชื่อว่าลูกจะแสดงให้เห็นว่า เขามีความรับผิดชอบมากแค่ไหน ดิฉันแอบไปยืนขมขื่นดูลูกว่า ลูกทำอะไร อย่างไรบ้างช่วงที่เค้าต้องรอกลับกับเพื่อนก็เห็นว่าเค้าหยิบการบ้านมาทำแทนที่จะไปวิ่งเล่นกับเพื่อนๆที่วิ่งมาชวน. โอ้โฮเอมิลีลูกแม่เก่งจัง โตแล้วจริงๆด้วย

เออ. แต่เอมิลีก็ไม่แน่นอน. เพื่อนผบค.ที่เคยฝากกลับด้วย เริ่มยุบรับส่งไม่สะดวก. เอมิลีเลยต้องขึ้นรถตู้รับส่ง. มารับที่บ้านตอน5.45น. แล้วก็กลับถึงบ้านประมาณ ทุ่มครึ่งเป็นอย่างนี้ประมาณสามเดือน. โอ้ว. ลูกสาวตอนนี้จากดอกมะลิบ้านเข้า. กลายเป็นดอกมะลิเหี่ยวช้ำ น่าสงสารมาก ๆ มันทรมาณใจจังโรงเรียนดีแต่อยู่ไกล ถามลูกว่าเอาไหมดิ ไหวไหม อายากย้ายโรงเรียนไหมใหม่ ลูกบอกคำเดียวว่าไหว อายากย้ายโรงเรียน จะเรียนที่นี่ ไม่ย้ายเด็ดขาด. เพราะที่นี่สนุกมาก. ไม่มีวันไหนที่จะไม่อยากไปโรงเรียน. แต่ตอนนี้ที่ไม่ชอบคือตั้งแต่เข้าจริง แต่รถตู้มาส่งที่โรงเรียนช้า ไม่สาย แต่ไม่ชอบอยากมาเข้ากว่านี้. จะบอกว่าบังเอิญก็ไม่ผิด ช่วงเป็นโรคติดของลูกที่ผอ.มีอาจารย์แนะนำให้รู้จักกับเพื่อนผู้ปกครองที่อาจารย์เคยสัมภาษณ์ตอนคัดเลือกเข้ามาเรียนที่นี่ว่า. มีอยู่ครอบครัวหนึ่งเคยไปอยู่ที่ญี่ปุ่น โครงการเดียวกันกับที่ดิฉันและสามีของดิฉันเคยไปมาเมื่อหลายปีก่อนเลยได้รู้จักกับคุณปู่. สามีทำงานอยู่บริษัทเดียวกับสามีดิฉันแต่คนละโรงงาน เลยได้รู้ที่บ้านอยู่ใกล้กันทางกันไม่กี่กิโลเมตรเลย. แถมน้องปู่ยังแนะนำให้รู้จักกับคุณโอ(คุณแม่ของน้องอู๋). โรคติดมากที่บ้านคุณโอก็ห่างจากบ้านของดิฉันไม่ไกลมากเหมือนกัน. เรียกได้ว่าอยู่ละแวกเดียวกัน ดิฉันก็เล่าให้ฟังว่าอาจจะต้องคิดใหม่เรื่องย้ายโรงเรียนเพราะคุณพ่อสะดวกไปส่งแต่ไม่สะดวกรับกลับเพราะบางที่มีประชุมเลิกตก ส่วนถ้าจะให้จ่ายค่ารถเฉพาะค่ารถจากกลับบ้านอย่างเดียวก็ไม่คุ้มเลยเพราะเค้าคิดเกือบเต็มราคาอยู่แล้ว. แถมลูกกลับดึกทุกวันกว่าทุกวันเลย หลับคอตกมาในรถเลย. การเรียนก็เริ่มต่ำด้วย จากเดิมทำได้เต็ม ตอนนี้ชักจะไม่รอบคอบซะแล้ว กลัวว่าลูกจะไม่ไหวหรือเปล่าน้า... ดิฉันกลุ่มใจมากกับการหาโรงเรียนใหม่อยู่เกือบสัปดาห์ก่อนที่จะได้มาเจอคุณโอ. คุณรู้ไหมคะ ความทุกข์ ความวิตกกังวล ความสับสนในเส้นทางเดินทางการศึกษาของลูก ที่มันย้อนกลับมาทำให้ดิฉันต้องหาทางวางแผนใหม่. ความเสียดายถ้าลูกจะไม่ได้เรียนที่นี่ต่อ มันมลายหายสิ้นไปด้วยคำพูดที่เอื้อเฟื้อของคุณโอว่า. เตียวโอรับเอมิลีกลับให้เลยดีกว่า. เค้าจะได้ไม่เหนื่อยจนเกินไป. ดิฉันมองว่าคุณโอเปรียบได้กับผู้ช่วยเหลือผู้มีอุปการคุณ. ผู้ที่มีน้ำใจให้กับเพื่อนใหม่(ในขณะนั้น). เพราะเพิ่งได้คุยกันแป๊บ ๆ ไม่กี่ครั้งเอง แถมคุณโอยังไม่ยอมรับเงินค่าน้ำมันรถด้วย. ไม่ว่าดิฉันจะให้อะไรกับภริยาแล้วก็ตาม. คุณโอเป็นสุรุษรับลูกกลับบ้านพร้อมน้องอู๋ ลูกสาวคนโต วันไหนที่ดิฉันไปรับซักก็เลี้ยงข้าว ดูแลให้ทำการบ้าน เวลาเอมิลีไม่สบายก็เอาใจใส่รีบบอก. ช่วยดูแลให้เป็นอย่างดี ดิฉันเห็นความแตกต่างระหว่างการนั่งรถตู้กลับบ้าน กับการกลับบ้านพร้อมคุณโอ มันช่างแตกต่างกันมากจริงๆ ค่ะแน่นอนหน่วยที่เคยได้ต่ำๆกลับมาคะแนนพุ่งขึ้นทุกวิชา ลูกก็ร่าเริงขึ้นมากทีเดียว เพราะตอนเช้าคุณพ่อไปส่งก็ถึงโรงเรียนเช้าเหมือนเดิม แถมตอนกลับก็เร็วขึ้นบางที่ถึงบ้านก่อน5โมงเย็นแล้วยังงี้ก็ไม่เกิน 6 โมงเย็นด้วย(ในวันทีลูกทำเวรหรืออยู่เล่นที่สนามเด็กเล่นที่โรงเรียนตอนเย็น).ในทุกๆครั้งที่ผลการเรียนออกมาดิฉันก็จะบอกให้เอมิลีจ้ได้รู้ว่า. น้าโอเป็นคุณน้าที่น้ารักมีน้ำใจ เห็นใจครอบครัวของเราและเอมิลีมาก. การช่วยเหลือเกื้อกูลกันในยามลำบากอย่างนี้โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน ถือว่าเป็นมิตรแท้ที่หายาก. บางคนอาจจะคิดว่าก็แค่นั่งรถกลับบ้านด้วยกันเท่านั้นเองไม่เห็นจะมีอะไร. แต่อยากให้คุณผู้ปกครองลองนึกภาพที่โรงเรียนเด็กๆป.1 ตัวเล็กๆเดินลากกระเป๋าสลัดลากเดินออกจากโรงเรียนไปลานจอดรถ บางวันฝนตก ดินเฉอะแฉะ. บางวันแดดร้อนจัด กระเป๋าก็หนัก ลานจอดรถก็เป็นกรวดโรยแบบหยาบๆ ลากกระเป๋าสลัดลาก มีครั้งหนึ่งโรงเรียนเคยมีน้ำท่วม ต้องเดินลุยน้ำพาลูกกลับบ้าน. วันไหนไม่สามารถรับกลับบ้านได้ก็รับโทรมาบอก. ไม่เคยละเลยก็คุณโอ คนนี้แหละที่คอยพ่วงลูกสาวของดิฉันไปไหนต่อไหนด้วยตลอด แถมเลี้ยงข้าวเย็นอยู่หลายมื้อ ดิฉันจึงยังนึกขอบคุณและอดชื่นชมในความมีน้ำใจและความช่วยเหลือที่มีให้อยู่เรื่อยมาแถมยังต้องขอบคุณไปถึงยังครอบครัวของคุณโอที่เห็นใจในภาระความลำบากของเอมิลีและครอบครัวเรา ไม่นึกว่าวิกฤตที่ลูกเกือบจะต้องย้ายโรงเรียนกลายมาเป็นโอกาสที่ดีที่ทำให้ได้รู้ซึ่งถึงคำว่าเพื่อนแท้ มิตรแท้ยังมีอยู่จริง สำหรับคนที่กลัวการขับรถยนต์อย่างดิฉัน(ถึงแม้ว่าจะมีใบขับขี่รถยนต์ตลอดชีพก็เถอะ)มันมีความหมายมากมายเลยจริงๆนะค่ะ ถ้าใครที่ขับรถไม่คล่องจะเข้าใจดี. นี่เป็นตัวอย่างที่ดิฉันได้เจอกับตัวเองว่าผบค.ก็ต้องมีเพื่อนคะไม่ว่าจะช่วยกันเรื่องรับส่งลูก. การทำการบ้าน. ใบงาน การติวหาข้อสอบมาลองทำดู การแชร์ประสบการณ์การเลี้ยงลูก มันมีความจำเป็นและสำคัญมากจริงๆ

ดิฉันว่าความเอื้อเฟื้อที่ดิฉันกับลูกได้รับ ไม่เพียงเฉพาะได้จากเพื่อนผบค.ที่รู้จักกันเท่านั้น เหตุการณ์ที่ ดิฉันยังประทับใจไม่หายคือเมื่อตอนป.1ช่วงหน้าฝน มีอยู่วันหนึ่งรู้สึกจะเป็นวันศุกร์ ดิฉันพาญาติ(ประมาณ3ชวบ) ไปรับเอมิลีที่โรงเรียน. เกิดฝนตกหนักมาก เรามีแค่เสื้อกันฝนสำหรับเอมิลีที่ใส่ติดกระเป๋ามาโรงเรียนอยู่ทุกวันนี้เอาใส่ให้เอมิลีกับญาติเดินออกไปหน้าโรงเรียนเพื่อรอขึ้นรถของคุณพ่อ. ดิฉันเองก็เปียกฝนอยู่บ้างเหมือนกัน. ระหว่างยืนรอรถที่คุณพ่อกำลังติดทางเลี้ยวอยู่ด้านหน้าโรงเรียน. ก็มีผบค.เป็นผู้หญิงยืนรอมที่ทางไว้อยู่ก่อนแล้ว บอกให้ดิฉันรีบขึ้นไป ดิฉันเองก็เกรงใจเพราะผบค.ก็จะต้องเปียกด้วยซิถ้าให้ดิฉันยืนรอม. แล้วก็บอกตามตรงว่าไม่ได้รู้จักอะไรกันมาก่อนเลย เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมาก ผบค.รีบส่งรถให้แล้ววิ่งไปลานจอดรถอย่างรวดเร็ว ดิฉันคิดว่าเค้าคงจะสงสารแม่ลูกสามคนมายืนรอเปียกกันอย่างนี้แน่ๆเลย.

แต่คุณลองคิดดูซิว่าเค้ายอมเปื่อยความช่วยเหลือให้เราทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนด้วยซ้ำ คุณคิดว่าคุณจะเจอหัวใจจากคนที่เราไม่รู้จักมาก่อนแบบนี้ได้จากที่ไหน.

นี่ถึงเหตุการณ์ตลอดช่วงเวลาที่เอมิได้เรียนที่นี้มา 2 ปีได้เจอประสบการณ์ที่ดีๆมากมายเป็นความประทับใจของมิตรภาพมากมาย. ถ้าเรารู้จักเปิดใจแบ่งปันรู้จักการรับและการให้ สังคมที่นี้ถึงได้มีแต่ความสุข หรือถึงจะมีเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาแต่ถ้าเปิดใจให้กว้างก็จะช่วยแก้ไขปัญหาดังๆได้มากมายอย่างคาดไม่ถึง คุณผู้ปกครองล่ะคะอย่าลืมทำความรู้จักกันไว้เยอะๆนะคะ เป็นมิตรกันไว้เยอะๆเพราะบ้านหลังที่สองของลูกเรานี้เรายังอยู่อีกนาน นานมากนะคะ ต่อกันในทุกๆวันลูกๆคงจะมีความสุขทั้งบ้านหลังแรกและหลังที่สองคะ. รักเพื่อนผู้ปกครองทุกคนคะ

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

[Powered by EasyBlog for Joomla!](#)